

paa mit Partis Vegne, og som var Ordfører ved Finansloven, understregede. Efter at der havde været saa mange Rygter udspreddt, og det saa mange Steder var kommet frem, at det stod saa ilde til, var det jo klart, at selv om en eller anden kunde mene, at der var en partipolitisk Fordel ved, at den finansielle Situation var daarlig, vilde denne Tilbøjelighed til at ville have en partipolitisk Fordel ganske vige for den patriotiske Glæde over, at det dog ikke stod saa galt til, som mange kunde have frygtet. Det var den Tilfredshed, jeg naturligvis undte mine Modstandere, som kunde have haft Lyst til at bebrejde Regeringen og Regeringspartierne den Maade, hvorpaa Finanserne styredes i Øjeblikket; derfor fremhævede jeg dette. Det overrasker mig ingenlunde, at man overfor denne Tale nu minder om, at jeg i 1918, inden Rigsdagssamlingen sluttede, holdt et Foredrag, hvori jeg fremstillede den finansielle Situation bedre, end den i Virkeligheden var. Det er naturligt, at man, naar man er i Opposition, bruger noget saadant; det er brugt adskillige Gange overfor mig, men en god Ting kan vel ikke gøres for ofte. Jeg har nok en 20—30 Gange oplyst for den høje Rigsdag, at jeg den Gang var vildledt, men jeg har ikke noget imod at oplyse det endnu en Gang. Det var ikke mig alene, der var vildledt, men ogsaa Finansministeriet og Statsboghorderiet, fra hvilket jeg havde mine Oplysninger. Jeg sagde den Gang, at Finansaaret vilde ende med et Overskud. Det gjorde det ogsaa, det endte med et Overskud af 8 Mill. Kr., hvilket var et betydeligt Beløb, efter at vi havde haft Underskud i flere Aar i Træk og havde maattet vide, at dette Underskud maatte dækkes ved senere Laan eller paa anden Vis. Finansaaret viste et Overskud, og det var rigtigt, men det, jeg den Gang ikke havde beregnet og ikke vidste, og som jeg gerne skal sige endnu en Gang, var, at hele den Opgørelse, jeg havde af Varebeholdninger, ikke havde vist mig tilstrækkelig, at der i denne skjulte sig de Tilskud, som var givne til Befolkningens Forsyning med Levnedsmidler. Disse viste sig ikke paa den Konto i Nationalbanken, hvor de forskellige Nævn, Kommissioner og lignende havde trukket. Jeg indrømmer, at jeg er blevet vildledt den Gang. Og naar man nu har bebrejdet mig dette en Snes Gange, ser jeg ingen Grund til, at man ikke skulde bebrejde mig det en Gang til. Det

te gør imidlertid ikke nogen Forskel paa de Tal, jeg har nævnt.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), som deler denne Tilfredsstillelse ved, at den finansielle Situation har bedret sig saa meget i Finansaarets Løb, mente, at jeg havde sagt, at Reservefonden var gaaet tabt. Det har jeg ikke sagt, Reservefonden er saamænd akkurat den samme som ved Verdenskrigens Begyndelse. Den er anbragt i de samme Papirer, og disse Papirer har ikke kunnet realiseres under Verdenskrigen uden med et meget betydeligt Tab, om de overhovedet kunde realiseres. Men naar det ærede Medlem klager over, at der ligger saadanne urealisable Papirer i Reservefonden, gaar denne Beklagelse og denne Indignation derover i alt Fald mig forbi. Jeg siger Hus forbi paa det Punkt. Jeg har saamænd ikke købt et eneste af de Papirer, der ligger i Reservefonden. De er saa gamle, at de snarere er indkøbte under de Højreministerier, som vi havde inden dette Aarhundrede. De ligger der fra gammel Tid, og det fra en Tid, da Højres lovpriste Finansminister, Estrup, anbragte Reservefonden paa en højst ejendommelig Maade, som intet Menneske havde troet, den kunde anbringes paa; som bekendt anbragte han en Del af Lolland-Falsters Jernbaneselskabs Aktier i Reservefonden. Da nemlig Estrup ikke kunde faa Penge til den Lolland-Falsterske Jernbane, gjorde han det ganske simpelt saaledes, at han overtog en Del Aktier gennem Reservefonden. Om dette egentlig var en ganske forretningsmæssig Maade at behandle Reservefonden paa og en forfatningsmæssig Maade at behandle Rigsdagen paa, skal jeg ikke diskutere, det kan enhver have sin Mening om, men i hvert Fald maa jeg sige: Jeg har ingen Skyld i, hvordan Reservefonden var ved Verdenskrigens Begyndelse, og den er saadan endnu. Men det, jeg har sagt, er, at jeg tror ikke, det er muligt nu at skabe en Reservefond, hvor ønskeligt det end kunde være. Hvilken Finansminister i Verden vilde sige, at det ikke var heldigt i og for sig at have en endog meget betydelig Reservefond liggende? Men naar vi staaar overfor de meget store Udgifter, som Genforeningen med de sønderjydske Landsdele vil kræve, kan man ikke samtidig efter min Mening, fordi saa store Dele af den vestindiske Overdragelsessum vil gaa med til Genforeningen, have Midler til at skabe en Reservefond. Det er